

Josef Kodo Mádl

autoři: Eliška Trojáčková, Jasmin Carmel. FZŠ Trávníčkova, Praha 13

Jasmin: Pan Josef Kodo Mádl se narodil v roce 1960 v Praze. Od útlého dětství se věnoval bojovým uměním:

(00:06:02) *“Můj tatínek, který byl vězněm nacistů a utekl z koncentračního tábora, tak mě vzal zhruba ve čtyřech letech, abych se začal učit bojovým uměním, abych se začal učit střílet, protože on sám se prostřílel z koncentračního tábora v Magdeburku (00:06:29)... (00:07:05) Chystali jsme se na každou příležitost k emigraci a bylo nutné se připravit i na to, že nás budou třeba pronásledovat a že po nás budou střílet a podobně.” (00:07:20)*

Eliška: Jeho výcvik byl proto mnohostranný:

(00:07:33) *“Takže bojová umění, střelba, boj nožem, příprava různých rostlinných a živočišných jedů a podobně.” (00:07:44)*

Eliška: Tréninkům se věnoval intenzivně i přes obavy maminky, která na něj měla velký vliv:

00:24:55 - 00:25:10

“Přestože jsem měl velmi mnoho učitelů, japonských i zdejších, někteří byli mystikové, někteří byli učitelé bojových umění, tak největším učitelem byla moje maminka.”

00:24:35 - 00:24:45

“Moje maminka byla politický vězeň z 50. let a byl to nesmírně silnej člověk.”

00:25:41 - 00:25:54

“...byla státním soudem, to je takovej soud jehož rozsudky podepisoval ten pan Klement Gottwald, tak moje maminka byla vězněná za ilegální přechod hranic.”

Jasmin: Politická perzekuce rodičů se odrazila i na jeho studiích:

00:39:45 - 00:40:18

„Já jsem se asi po 2 roky hlásil na studium přírodních věd, a potom jsem se hlásil asi 5x na právnickou fakultu a ty přijímačky jsem vždycky udělal, ale jednou mě takhle zavolal jeden pan docent z té právnický fakulty a říká: „Prosím tě, vždyť já vim, že se sem jako chceš dostat, ale copak nechápeš, že se sem nemůžeš dostat s tou svojí rodinnou politickou anamnézou?“

Eliška: Nakonec se dostal na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze.

Jeho životním úspěchem bylo, že se stal mistrem a učitelem mnoha bojových umění.

Nikdy nezapomněl na své nejbližší, ani na svého otce, který ho kdysi poslal na dráhu bojových umění, aby se díky nim dokázal ubránit.

1:37:45-1:38:08

„Nezapomenu na nikoho. Nemůžu zapomenout na svoje rodiče, na svoje učitele, ale nemůžu zapomenout ani na ty, který dělali lidem strašný příkoří, a to nejde, nezapomenu na spoustu lidí.“